

● Mehmet Osmanođlu

Kıyamet

devrilecek bugün de yine akşam olacak
kızıl gruba bakıp ben O'nu anacağım
serabı çizgi gibi usulca kaybolacak
vuslat bu dem mi diye yine avunacađım

güller boyun bükecek leb'inden mahrum olup
feryadından bülbülün zelzeleye tutulup
ağır ikinci sonu rüzgârıyla savrulup
melalin kor göğsüne usulca konacağım

kıyısız çöl gibiyim mevsimler kurak bana
O'nsuz tebessüm yasak, mutluluk uzak bana
hicranıyla aldığım her nefes tuzak bana
yokluğunun ağına düşüp çırpınacağım

gözleri ki göğümün gurub eden güneşi
duyulmamış benzeri, görülmemiş bir eşi
hayali harlayacak içimdeki ateşi
düşüp aşkın oduna kor gibi yanacağım

kaynayan volkan gibi ben böyle yandığımda
dönüşsüz hazan gibi geçiveren çağımda
dilimde tufan gibi ismini andığımda
hafakanlı kalbimi kalbine sunacağım

ve durdu şimdi zaman, tüm şehir birden sustu
soluverdi çiçekler sanki mevsime küstü
yumulmuş gözleriyle bu kızıl akşam üstü
çekilince gölgesi, kıyamet sanacağım.